

Teta, druhá dcera Krokova, se věnovala hlavně pohanské bohoslužbě. Zasněžovala lid do božských tajů a ukazovala, jak se mají bohové uctívat obětmi (žertvami), zpěvem i tancem. Přebývala na hradě Tetíně. Hrad byl velmi pevný a stál na vrcholu strmé skály u řeky Mže.

⬡ Ještě dlouhou dobu setrvali lidé v pohanské víře, uctívali přírodu a svoje bohy. Jedni se klaněli hájům, stromům nebo kamenům, jiní vydávali oběti vrchům nebo pahorkům, jiní se zase modlili k hluchým a němým bůžkům, které si sami udělali a prosili je, aby ochraňovali jejich domy i je samé.

Libuše, nejmladší dcera Krokova, byla panna nadmíru vznešeného ducha, spanilého těla, ušlechtilého srdce. V řeči byla jistá a rozšafná, že i drsní bojovní muži tlumili hlas a mírnili slova, když kráčela kolem. Zkušení starci ji velebili těmito slovy: „Nad mateř je sličnější, nad otce moudřejší.“ Libuše si dala postavit pevný hrad u lesa, který se táhne ke vsi Zbečnu. Podle svého jména jej nazvala Libušín. Byla věštkyní a mnohé budoucí věci oznamovala. Poněvadž lidu pravdivě předpovídala mnoho budoucích událostí, všichni si jí vážili a obdivovali ji.

Po Krokově smrti se sešli lechové, vladykové a množství lidu v posvátném háji u pramene Jezerky. Také Krokovy dcery tam přišly. Pod větlemi starých buků, lip a dubů se starší rodů a všechen lid svorně, bez hádek usnesli, že by panování mělo zůstat v Krokově rodu. Za kněžnu si zvolili nejmladší Krokovu dceru Libuši. Starý háj se rozezvučel radostným pokřikem všech.

Oblíbenost a sláva Krokova připadly nyní Libuši, přestože byla nejmladší ze tří sester. Od svého zvolení sídlila na Vyšehradě. Vládla vlídně a laskavě, moudře a spravedlivě všemu lidu.